

Chuyện Kể Của Một Thuyền Nhân

Tác Giả: Võ Tâm Huy

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:20

Sau hơn 10 năm vượt biển hết, tác giả đến để kể chuyện và để nhớ về Hoa Kỳ từ 1981.

Tôi là gia đình mà lòng đau như ruột thịt. Sống trong cảnh tuy vất vả, Mẹ tôi, các anh em tôi đã dành cho tôi cái ân huệ là được đi ra đi. Ba tôi lúc đó đã để nhớ về Hoa Kỳ cũng trong một chuyến đi vượt biển, nhưng Ngái không kể về chuyến đi của Ngái ra sao, nguy hiểm như thế nào, cũng không dò là nên đi hay là không nên đi.

Võ Tâm Huy thuộc lớp tuổi 30, cùng tuổi với các đồng nghiệp Việt tại Mỹ, hiện là một kỹ sư làm việc tại tiểu bang Utah, đã góp một số bài và nhận giải danh dự Việt-Việt Mỹ 2008. Sang năm 2011, đúng 30 ngày để nhớ về Hoa Kỳ, là ngày tiên Võ Tâm Huy kể chuyện vượt biển của anh: chuyến tàu 30 ngày trên biển, 5 năm bôn bề khắp các quốc gia, hăm hiếp, làm cuộc bị bắt và oanh liệt...

Mẹ tôi có người bạn là dì Tá, thị xã Rách Giá, chuyên tìm kiếm những chuyến ra đi vượt biển. Dì Tá bằng lòng giúp đỡ mẹ tôi và hứa sẽ cho một trong những đứa con của mẹ tôi ra đi với một giá phí chẳng.

Đến ngày hẹn, dì Tá lên Sài Gòn và để tôi ra đi. Là ngày tiên trong cuộc đời tôi được đi chuyến xe đò cháy từ Sài Gòn về Rách Giá. Xe cháy qua Bắc Mỹ Thuận, tôi theo dì Tá xuống xe, dùng phà qua bên kia sông. Dì Tá để tôi là để tìm xúc với ai đó vì họ sẽ biết tôi không phải là người đi ăn phở.

Xe vào thị xã Rách Giá, xe cá láa tháa, quán xá hàng rong bên đường khắp nơi. Dì Tá để tôi vào một quán cà phê đông người, chờ đợi tôi hỏi về nhà rồi mới về nhà đi còn đi về nhà trước, dì đã cho tôi đi ăn và về để chờ cho tôi. Dì nói đi sẽ được công nhà mẹ, khi đến nhà thì tôi cứ đi thẳng vào nhà. Tôi làm đúng theo lời Dì, chờ đợi tôi, mới tìm vô nhà. Dì sắp xếp cho tôi một căn phòng trên gác, để tôi đi ra ngoài chờ đợi trong nhà này cho đến ngày ra đi.

Nhà dì Tá thật đẹp, những người rất xinh, trước nhà là một vườn trồng hoa kiáng, có vài loài hoa mà tôi chưa bao giờ thấy, bé Mai, con của dì, nói đó là hoa Lài, hoa Trang... thật đẹp. Sau nhà là cũng là vườn trong cây ăn trái, có chuối, đu đủ và dì còn một vườn nhỏ trong rau, ớt, cà chua... và để biết là cuộc của vườn sau là biển. Biển Rách Giá là biển Phù Sa, bãi biển không có cát mà chỉ là bùn, là phù sa. Biển này còn ngá náa là không sâu, đi ra ngoài một cách bất cứ trăm thước mà nước biển chỉ tới bờ mà thôi.

Nhưng ngày đầu trôi thật nhanh vì tôi cũng nghĩ như mình đang nghĩ hè đi về thăm quê, chứ có đi đâu là không đi đâu ra ngoài, chỉ ở trong nhà. Dì T nói ban đầu chúng tôi đi gặp người nên đình lại, tôi phải kiên nhẫn chờ. Lúc nhìn trên gác, tôi đọc sách, chơi với bé Mai, dạy bé Mai học tập đọc, tập viết. Bé Mai là một người ăn ở hiền lành của tôi trong khoảng thời gian tôi đi tìm một nơi ở lại.

Giữa ba tuần su, một buổi chiều, dì T đi chợ và nói với tôi là tối nay sẽ đi. Dì làm một bữa cơm thịnh soạn cho tôi, dù nhìn đồ ăn ngon mà không thành thì nên tuốt cái bụng, không đi đâu về, không đi đâu về nhà dì mà làm duyên luỵ dì, phải tìm những người đồng nghiệp mà tránh né như là bạn xe học của Rách Giá. Tôi đi dạo vâng vâng. Ăn cơm xong, tôi ôm bé Mai vào lòng, nhưng không nói là tôi ra đi.

Trời về tối thì dì, tôi và bé Mai ra ngoài dạo chơi, ghé ngó đi bộ, ghé ngó đi dạo. Đi ngang nhà một người bạn của dì, dì T nói bé Mai vào nhà đó chơi với mấy đứa con với bạn dì rồi dì sẽ về đón sau. Tôi theo dì đi bộ ra đường lớn, đến gần một ngã T, dì chỉ cho tôi một cái quầy bán thuốc lá bên đường. Dì nói tôi hãy đến quầy bán thuốc lá đó gọi bạn như là mua thuốc lá, nhưng chỉ nói với chủ quầy bán thuốc lá là "Tôi là con của dì T" là người đó sẽ hiểu và sẽ dẫn tôi ra đi. Dì còn dặn nếu trên đường thì hãy đến quầy thuốc này, hãy liên lạc với dì. Dì dặn xong xuôi, Dì chúc tôi nhiều may mắn và ra đi bình an.

"Tôi là con của dì T", tôi nói với chủ quầy bán thuốc lá. Chủ quầy hỏi tôi mua bao nhiêu gói thuốc, tôi nói, nếu có gì trên đường thì hãy đến đây mà liên lạc với dì. Sau đó chủ quầy dẫn tôi đi vào một khu xóm.

Trời đã tối, tôi về đi về nhìn xung quanh để như đường. Chủ quầy dẫn tôi vào một quán cà phê, bạn tôi ngồi uống cà phê, cũng nhiên đường làm ra vẻ gì là người lạ, còn chủ quầy thì đi vào bên trong. Chỉ một phút sau, chủ quầy bên trong ngoác tay bạn tôi vào. Phía trong căn nhà, ở sau phòng trống làm trên một tầng, còn phía sau là nhìn trên sông, nhìn xuống sàn nhà là nhìn sông. Chủ quầy cho tôi một chiếc võng, bạn tôi nằm đây ngủ và chủ quầy cho đi khi cần gọi.

Chỉ thêm một giây nữa, chủ quầy bạn tôi đường dậy và theo chủ quầy, phải tuy nhiên yên lặng. Một chiếc ghế như, chủ quầy máy đầu tôm đang đầu sát nhà, chủ quầy bạn tôi lên ghế và chui vào cái tấm vải nylon mà người ta dùng che đậy hàng hoá. Tui chui vào thì mắt tôi đã có một người đang chờ tôi hỏi nào rồi. Trời tối như mực, tôi không biết có bao nhiêu người, chủ quầy là có người người

Chuyện Kể Của Một Thuyền Nhân

Tác Giả: Võ Tâm Huy

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:20

còn nh tôi. Ngồi lái ghe căn đôn là không đợc gây tiếng đợng, không đợc chui ra khỏi tòm vôi.

Nghe tiếng nấc a máy ghe, lờn lờn vôi tiếng nấc, ghe đang chụy. Tôi vờn không nhìn đợc trong ghe này có mấy ngời, chớ nghe có tiếng nói, tiếng ho, có tiếng cấn nh...Thời gian, không biết là bao lâu, ghe vờn chụy, tôi nghe tiếng sóng tọt vào hai bên hông cựa chích ghe. Nghe chớng nh sóng biển. Đã ra biển rồi, tôi đoán vờy.

Tiếng máy ghe tọt, chích ghe chòng chành trên mặt biển. Trời sáng, mặt ngời trên ghe bày giở mặt nhìn thờy mặt nhau. Có kẻ mặt mày bở phở, có mấy cô gái, mặt mày xanh lét. Anh chàng lái ghe bở mặt ngời phở yên, chớ tàu M tời đợ ra đi. Thì ra chích ghe chớ là đợ ra tàu lờn hờn (tàu M) đợ vọt biển.

Chớ rồi lâu, nờng đã lên, cái nóng ngời trong tòm vôi này làm mặt ngời mặt mồi, nhieu ngời ói mả. Có lúc tôi mớ khe hở cựa tòm vôi, nhìn thờy có năm, sáu chích ghe nh đầu lân cấn, xa xa cở trăm thớ c, nhờng không thờy tàu M, cũng không thờy bở, tọt cở xung quanh đợ là biển và có mặt hòn đợ cách đó xa xa.

Chớ mãi tời chieu, tôi nghe tiếng máy nấc, rồi lờ tọt máy, tôi nhìn thờy anh lái ghe đang đợ ghe cựa mình gờn mặt chích ghe khác. Tôi nghe tiếng hờ bàn thờo, chớ c là tàu M gờp trớ c trớ c rồi, mình vờ đi thôi, hay chớ thêm một chút nả... Đi vào, tở c là bở rồi, đi vào vôi tởng ngời này trên ghe thờ nào cũng xảy ra chuyện bở bở, đi vào mình sớ làm gì, làm sao liên lớ c lờ vôi đi Tở đợ cho đi biết, lờ sớ luyện lờ y tời đi, có còn sớ c lớ c đợ đi vào nả không, tở lúc lên ghe này đợn giở, mặt ngời không mặt miờng ăn, miêng uờng, làm sao mà đi đợ c. Tôi chán ngán, phó mặt sớ phờn cho trớ. Nghĩ đợn mặt tôi, tôi rồi lờ...

Tiếng nấc máy, tôi nhìn mặt trớ đang lờn. Anh lái ghe bở mặt ngời hãy yên lờng, không đợ c đợng đợy, tọt cở mặt ngời đợu phở phở trong tòm vôi che, anh nói khi đợn bở thì trớ đã tời, hy vờng không bở bở. Anh ta nói, khi vào thì mặt ngời mớ nh ai nờy lo, rồi ra bên xe tìm đợng vờ nhà, liên lớ c lai vôi ngời tở chớ c. Mặt ngời cũng chớng còn sớ c đợ than trách. Tọt cở phở ngời yên vì ghe đã gờ ân đợn bở. Trời tời nh mớ c, ghe đợu lời. Tôi chớ thờy nhờng ánh đèn lờ mớ trong nhờng căn nhà xa xa, không biết mình đang ở đâu. Lờy hờ tở c còn lời, tôi leo khỏi ghe đi lên bở rồi lờng lờ tách khỏi đoàn ngời, đi vờ phía mặt ngời nờn đèn xa xa, hy vờng nời đó là nhà dân, phớ xá.

Áo quần lấm bùn, dầy dáy đầy mùi thúi. Tôi dùng nọc bìn rửa ráy rồi đi....Đi chừng bao lâu là tôi nhìn thấy dầy c nhà cửa dân, tôi len lỏi tìm đường ra đường đường lờn, không biết đây là đâu. Áo quần đã khô dần, tôi lã ngẫm, móc túi quần, trong túi nylon còn có một số tiền. Tôi vào một quán bên đường ăn một tô bún, uống nước thối nhũu. Thôi gian trôi đi, tôi không biết mấy giờ, chợt biết là khuya rồi. Tôi đi vào bến xe Rạch Giá, mấy người ở bến xe này vẫn còn đông, có rất nhiều người nằm trên đất. Tôi tìm một góc nằm có nhiều người nằm lẫn lóc ngả cho qua giờ.

Trời sáng, bến xe ồn ào, tiếng rao quà, tiếng xe đồ, mấy người đang chuồn bỏ một ngày mới. Tôi đứng nhìn ngang qua chợ bán thuốc lá, kẹo cho chợ bán thuốc, lấy lấy gì y tế như chửi báo tin cho dì Tôi. Tôi trở lại bến xe, vào một quán bán cafe bên đường, ngồi uống cafe và chờ dì Tôi. Dì Tôi mang cho tôi một bộ áo quần, bỏ tôi vào phòng vệ sinh công cộng gần đó thay. Tôi thay áo quần xong, dì Tôi dặn tôi một chút về xe đồ, bỏ là dì đã lo tiền xe rồi, anh lái xe sẽ giúp tôi về lại Sài Gòn...

Trở lại Sài Gòn, trong khi chờ mẹ tôi và Dì Tôi thu xếp chuyện đi khác, tôi bắt đầu cuộc sống lang thang vì không thể về lại nhà cũ, số liên hệ gia đình. Sau nhiều tháng vất vả hàng chợ chuyện đi hát, tôi lại thêm một lần trở lại Rạch Giá vì có chuyện đi mới.

Đêm đó, một trời và biển là tôi đến chỗ hẹn, lần này dì Tôi còn dặn thêm một người bạn của dì và một bé gái bạn tôi cũng tên Mai. Dì dặn dò và giao tôi là người đi đường vì tôi lúc đó cũng rành đường phố Rạch Giá, giao tôi nhiệm vụ là dặn hai người này đến một địa điểm và cùng đi trong chuyến đi tôi nay. Chúng tôi ba người, bạn của dì Tôi và bé Mai đi vào một ngõ hẻm đến một căn nhà mà tôi biết sau lưng căn nhà này là sông, sông này chảy ra biển. Đêm yên, chừng hai ba giờ sáng, chúng tôi xuống ghe nhỏ và ra khơi. Trên ghe này, không hiểu sao sắp sập của người tôi chợt ra sao mà toàn là phở nhỏ chỉ mình tôi là con trai.

Chiếc ghe nhỏ lao vào biển đêm, tôi không cảm giác gì mới lạ, chợt ôm bé Mai vào lòng, bé bắt đầu say sóng và buồn ói. Tôi hỏi lo cho bé là có còn chịu nổi những cơn sóng gió ngoài kia không? Chiếc ghe ra ngoài khơi thì gặp ngay tàu M đang chờ sẵn. Gió là Tàu M, những chiếc tàu chài dài khoanh quanh thuyền, bên ngang chừng một thuyền rẽ, chiếu cao chừng một thước. Nhẹ nhoi vậy mà vẫn lao ra biển.

Tôi còn nhớ một hai ngày đầu, con tàu của chúng tôi chảy trên biển rất êm, không thấy gì. Ông chủ tàu đem cả vợ con, mấy người em gái, em trai của mình đi chung trong chuyến đi này, gia đình ông khoanh quanh tám người, hầu là những người Việt gốc Hoa. Trên tàu này có một ph

Chuyện Kể Của Một Thuyền Nhân

Tác Giả: Võ Tâm Huy

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:20

nó đi một mình, ngó về phía nó này biết nói tiếng Lào và tiếng Thái, tôi thì đi chung với bọn cướp và bé Mai, ông tài công thì cùng đi với người em trai. Còn tôi thì nhàn nhàn ông thanh niên, hay các cô gái đều giao số mình cho chuyện đi và biết. Ông chủ Tàu nói nếu không có gì trở ngại thì đi khoảng ba đêm bọn ngày là thôi.

Khi tôi ra ngoài khỏi phòng quây thì nhìn thấy biển xanh thăm thẳm, sóng lượn càng cao hơn. Tôi không biết bây giờ mình đang ở đâu, theo hướng mà tôi thấy thì tôi biết mình đang đi về phía Tây Nam, ông tài công nói hướng về Thái Lan. Mọi người trên tàu thấy cũng vì sóng nhấp nhô và tiếng, tiếng ai cũng vui vẻ ôm một hy vọng. Bé Mai yếu đuối vì đói mà rất nhu mì, tôi hay nhìn người phụ nữ ăn, phụ nữ uống của mình cho bé. Bé lúc nào táo thì cười với tôi, người trong lòng tôi đùa giỡn, tôi chỉ cho bé Mai ngoài biển mà khi thấy mấy con cá heo bơi lội trên biển hay bơi theo bên hông của chiếc tàu đang chuyển. Bé thích lắm.

Tôi còn nhớ buổi chiều ngày hôm ngày thứ ba, tàu chúng tôi đang chuyển thì tôi thấy xa chúng tôi thấy một cái chum đen. Cái chum đen này đang chuyển về hướng tàu của chúng tôi. Là một chiếc tàu, tiếng không phải là tàu thuyền, tàu lớn mà là một loại tàu đánh cá. Chúng tôi vừa mừng vừa sợ. Chiếc tàu này xuất hiện càng ngày càng gần, lúc còn khoảng vài trăm thước thì có tiếng súng nổ. Chủ tài công chỉ cho tàu chuyển hướng tụt lùi, tiếng chuyển không kịp. Chiếc tàu kia đến đến tiên đến, nghe tiếng nói ra lệnh, chỉ biết nói tiếng Thái Lan trên tàu của tôi nói là tàu của Thái Lan, hướng về Thái.

Tôi nó dùng dây thép qua tàu chúng tôi và ra nhìn thấy tàu của chúng tôi rồi. Sau đó, bọn tên cướp qua tàu chúng tôi, kiếm kiếm dao, người cầm súng bắn chúng tôi đưa ra tiếng của quý, vàng hay tiền đồ. Tiếng người đeo nón, giày chuyển, tiếng họ bắt chúng tôi bắt tay. Các bà các cô trên tàu người nào mà tay cũng xanh lét. Cũng may chỉ biết nói tiếng Thái xin dùm, và chúng nghĩ là chỉ là người Thái nên tha không hại người. Sau khi cướp chúng còn cho tàu chúng tôi ăn, và ít đồ. Sau đó còn bọn tàu chúng tôi chuyển hướng họ đi thì thấy đến Thái.

Đàn bà con gái trên tàu đã dùng đồ đen bôi đen người cho xấu xí, cho dấy sợ hãi với bọn cướp thấy vậy mà ghê không dám tiếp. Trên đường đi, tàu chúng tôi còn gặp tàu cướp Thái Lan lớn thì hai, thì ba, thì tít, tiếng không ai bắt họ. Chúng tôi qua thêm một ngày và đêm đó cũng yên bình. Tiếng không phải là tiếng Thái nào cũng đem người đem yên thân..

Sáng bình minh ngày sau, giữa biển bao la, tôi thấy một chum đen xuất hiện. Loại này chum đen chuyển nhanh đến đến hơn hơn hơn tiếng Bọn cướp lớn này chuyển dây thép vào tàu của chúng

Chuyện Kể Của Mẹ Thủy Nhân

Tác Giả: Võ Tâm Huy

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:20

tôi ríi kéo đi thút nhanh theo hòng ngợc ló i. Nợc bi n ùa vào tàu. M i ngợc i t n l c tát nợc bi n ra ngoài. Có ngợc i la hét, khóc lóc, s hĩ. Ch bi t nói ti ng Thái thì la hét ti ng Thái, nh ng b n c p không nghe ch m t m c kéo tàu c a chúng tôi đi.

Đi đợc một đon bi n khá dài thì chúng nó ngợc ló i, ríi t i chúng nh y qua tàu chúng tôi l c soát. Sau khi l y nh ng gì t i chúng thích, chúng b t h t b n đàn ông chúng tôi xu ng h m tàu c a chúng. Còn m y ngợc i đàn bà con gái thì trên, có ti ng la hét, có ti ng khóc vang... Tôi ngợc i đợc i h m tàu ôm bé Mai...không bi t gì đ nói v i ai.. tôi ch nhìn th y ông ch tàu ríi l , khóc than tr i... M t h i lâu, m y tên c p Thái g i t t c b n đàn ông chúng tôi lên. T đợc i h m cá chui lên, tôi nhìn th y t t c m y ngợc i đàn bà con gái t i t , áo qu n b xé nát, có cô còn đang b t t nh n m kho thân, ch riêng có ch bi t nói ti ng Thái là không b gì c . (sau này ch k là ch n n b n chúng và chúng tha không h m hi p ch) Tôi nhìn th y ông ch tàu ôm l y v , em mình khóc x t m t...

B n c p Thái b t b n đàn ông t i tôi nh y v l i tàu mình và tát nợc ra. Sau đó chúng cho chúng tôi c m và t m lu c ăn bu i chi u hôm đó và còn cho thêm l ng th c, đ u, n c... ríi th b n tôi đi.

Tôi lo ph v i chú tài và tàu c a chúng tôi xa đ n chi c tàu c p Thái. Bé Mai lúc này thì y u đ n, tôi cho nó u ng n c, nh ng l i b ói ra. M c a nó thì không còn s c đ lo cho nó. T t c các bà các cô đ u nh m t h t tinh th n, n m đó m c ai nói m t ai làm gì....

Nh ng ngày ti p theo, tàu v n ch y, m i ngợc i trên tàu đ n dà l y l i đợc h n, bình t nh tr l i, m i ngợc i không ai nh c l i chuy n cũ, ch cùng nhau c u nguy n tàu vào b đợc bình an. Bi n v n xanh, v n yên bình.

M t bu i chi u, tôi ng i trên boong tàu đang cùng chú tài công nói chuy n thì b ng th y t xa m t m nh tr i đen s m, có s m sét... Chú tài báo đợc ng bão t s p đ n, b o m i ngợc i không đợc lên boong tàu và t t c p h i chu n b ng phó. Ngợc i em trai c a ông ch tàu nh y lên boong tàu ph v i chú tài công lo đ i u khi n con tàu, hy v ng là s qua c n b o. Tr i s p t i, thì tôi không còn th y gì n a, ch ghé ti ng gió gào, sóng v , cùng v i nh ng ti ng la hét c a nh ng ngợc i trên tàu. Trong bóng t i, tôi ch c u nguy n và hăng hái tay c m ch t ng n c c a máy b m, b m n c ra ngoài.

Chuyện Kìa Mọt Thủy Nhân

Tác Giả: Võ Tâm Huy

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:20

Ròm, ròm, ròm, nhặng con sóng khặng lợp vào con tàu nhể bé cĩa chúng tôi tợng chặng nhể vụng. Mũi ngợi mọt lợ, có ngợi bợ sóng đánh mợnh lợt lợn trong hợm tàu, đau đợn la trợi. Trợi tợi đen nhể mợc, sóng lợn và tợng gió thết gào... Lợi ròm, ròm, ròm....tôi thợy cĩa con ngợi mình bợ hợ tợng lên cao, rợi rợi xuợng đợu đợng phợi thành gợ, không còn biợt gì nợa....

Khi tôi mợ mọt nhìn thì thợy mọt tia sáng cĩa ánh nợng mọt trợi, hợ tợ bão rợi. Nhìn quanh, mợi ngợi nợm la liợt trong vўng nợc, nợc đã tràn vào gợn nợa tàu, nhặng máy vợn chợy. Tôi đánh thợc mợi ngợi, có kợ còn tợnh, có kợ thì nhể còn đau đợn chĩa tợnh. Bé Mai đang nợm trong lòng cĩa mợ nó. Tôi lợi gợn đánh thợc mợ nó đợy, thợy bé Mai còn thợ, nhặng thợc hoài nó cũng không tợnh. Tôi nhợy lên boong tàu, kêu ông tài công thì không thợy đâu nợa, cũng không thợy ngợi em trai cĩa ông chợ tàu... Tôi la lên, la kêu ông chợ tàu, ông chợ tàu, vợn còn chĩa lợy lợi đợc hợn. Tôi nói cho ông ta biợt ông tài công và ngợi em cĩa ông đã biợn mọt đầu rợi...Cợn bợ tợi qua đã đánh rợt chú tài công và ngợi em cĩa ông chợ tàu xuợng biợn rợi... Cái tay lái cĩa tàu bợ gợt qua mọt bên và bợ kợt nên chiợc tàu chợ chợy vòng tròn không biợt tợ lúc nào...

Chĩa qua nợn hợi tợc lợi tợi cợn bão tợ, ông trợi đã cợp đợ hai mợng sợng trên tàu cĩa chúng tôi. Mọt thanh niên tình nguyợn thợ chợ tài công, tôi lãnh phợn phợ tá. Chúng tôi cĩa gợng tợ nợc và rợi con tàu lợi đợc đợu chợnh tay lái tợp tợc chợy vợ phía Tây Nam....

Tợc cĩa gợn nhể hợ tợ sợc lợc. Nợc uợng đã gợn cợn, thợc ăn cũng vợi đợn. Chợ còn vài thùng đợu nợa là hợ tợ, chĩa biợt sợ phợn chung ra sao nhặng con tàu vợn chợy. Chúng tôi thay phiên nhau tát nợc, thay phiên nhau cợm lái. Tôi biợt nhìn sao đợnh hợng, nên tôi thợng thợc đợm cùng vợi anh thanh niên lái tàu cùng lái cùng tâm sợ. Tàu vợn chợy êm. Sóng lợi yên, gió lợi lợng...

Sáng hôm đợy, tôi nhìn thợy đợc mọt lợn đen chợy dài phía xa, thợt xa, càng nhìn càng vui mợng vì tôi hiợu đó là bợ... Tôi nói vợi mợi ngợi chúng tôi sợp đợc tợi bợ rợi. Mợi ngợi cùng lợy hợ tợn lợc đợng đợy, cùng vui, cùng khóc... Đợng lúc đợy thì có ngợi trên tàu nhìn thợy mọt chợm đen đang lao nhanh vợ phía tàu cĩa chúng tôi.

Lợi tàu hợi tợc nợa.

Anh bợn lái tàu cho tàu chợy hợ tợ ga, nhặng chợm đen này, càng lúc càng gợn. Càng đợn gợn

thì chiếc tàu này càng chạy nhanh hơn. Đúng là tàu Thái Lan. Tôi nghe tiếng la từ phía tàu Thái, tôi nghe tiếng la suốt cả buổi sáng ngày ngày trên tàu mình. Không kịp ăn, không kịp ngủ...

Rồi, mọi người trên tàu chúng tôi bắt đầu tung, ngã bèo nhào. Chiếc tàu Thái kia cứ ý tông vào tàu chúng tôi. Tôi chút xíu nữa là bắt đầu bị xuồng bị nạn may mắn tôi nắm lấy đầu của một sợi dây thừng cột trên tàu. Nghe tên cướp Thái hung dữ cầm dao, cầm súng qua. Chúng tôi thấy tàu của chúng tôi bị rơi rồi kéo ngược lại ra biển khơi....

Chúng kéo tàu chúng tôi đi một đoạn xa, dĩ nhiên đâu chúng tôi không biết, mọi người trên tàu hình như bắt đầu sợ hãi, chẳng có tiếng rên than trối. Mọi người đã tràn vào máy tàu, chạy đầu của. Số phận mọi người trên tàu lúc này chỉ còn giao cho bọn cướp Thái này. Chúng kéo tàu chúng tôi đi một lúc, đến chiếc thì chúng tôi nhìn thấy một hòn đảo và tàu của chúng họ ngừng ở đó...

Tên đầu tiên, tôi không thấy nhà của nào trên hòn đảo này, không tàu bè, toàn là cây cối. Càng gần bờ thì nước thì xanh, thì trong, cát thì trắng. Bọn cướp đầu tiên, bắt neo, một vài tên nhẩy xuống, một tên chỉ ngang lưng. Tôi nó la hét chúng tôi nhẩy xuống ra khỏi tàu. Chúng tôi nghe tiếng nào cũng sợ hãi đầu nhẩy xuống một cách yếu đuối, đàn ông thì đầu phụ nữ con gái, tôi nhẩy xuống rồi mình của bé Mai bắt đầu bé Mai trao cho tôi. Bọn cướp có chiếc tám chín tên, tên nào cũng to con, tay cầm dao, cầm rìu....

Chúng tôi vào bờ thì bắt đầu nói tiếng Thái bắt đầu quỳ xuống lấy lòng, năn nỉ bọn chúng xin tha, mọi người cũng quỳ theo, có kẻ khóc lóc la làng... Bọn chúng như không nghe gì, lừa chúng tôi vào một chỗ... Chúng tôi nghe tiếng sát bên nhau, chẳng có chiếc bắt đầu nói tiếng Thái là đang nói chuyện năn nỉ một tên chúa đầu tiên....

Hoàng hôn xuống thì chúng bắt đầu chúng tôi tìm kiếm bắt đầu bắt đầu, chúng lấy một vài áo quần cho chúng thay. Sau đó chúng còn cho chúng tôi ăn cơm và cá biển. Hình như chúng nó nghe tiếng gian khổ, năn nỉ của chiếc bắt đầu nói tiếng Thái.... Tôi cho bé Mai ăn, như ăn rồi rồi ra, hình như bé Mai không còn sợ hãi nào nữa đâu ăn, chẳng đầu của một ít người. Tôi ăn xong thì cơm lấy lấy đầu của một phần nào sợ hãi...

Trên sông tôi, bọn họ bắt đầu bắt đầu đầu tiên. Chúng đàn ông qua một bên và đàn bà qua một bên... Ba tên cầm dao canh bọn đàn ông, tôi tay ôm bé Mai... Thì là tàn nhẫn, bọn chúng bắt

đều u hãm hiếp nhàn ngườ i đàn bà, con gái ngay trườ c mắ t chúng tôi. Ông chồ tàu chồ nhồ p nhồ m không yên thì bồ đánh ngườ t ngườ , sau đó thì chúng cũng vồ a canh chồ ng vồ a kêu tồ ng thanh niên chúng tôi ra đánh cho nhồ tồ . Tôi cũng cùng sồ phồ n. Sồ c ngườ i đầu còn nồ a mà khán cồ . Đánh bồ n đàn ông xong, bồ n chúng thay phiên nhau hãm hiếp hồ t ngườ i con gái này đồ n ngườ i đàn bà kia... chúng hồ m hiếp trườ c mắ t cồ a chung tôi...Tôi đau đồ n cồ thân thồ , chồ biồ t ôm bé Mai... không ai còn than van nồ i nồ a. Cồ nh man rồ cồ thồ tiồ p đồ n. phồ nồ bồ hồ m hồ t lồ n này rồ i đồ n lồ n khác... Ông chồ tàu nhìn vồ , em gái cồ a mình bồ hồ m mà không dám kêu la, chồ khóc rồ ng. Tôi nhìn thồ y luôn cồ chồ biồ t nói tiồ ng Thái cũng bồ tên chồ a đồ ng cồ i áo quồ n và đề chồ ra....Trườ i i! Không còn lồ i lồ nào có thồ mô tồ nồ i.

Trườ i vồ khuya, chúng tôi chồ còn sồ c mà ôm nhau bên bồ biồ n. Bồ n chúng bồ chúng tôi trên bồ , còn bồ n chúng ra ngoài tàu cồ a chúng... Tồ t cồ đồ u thân tàn ma đồ i, đàn ông thì nhồ đòn, đàn bà con gái thì còn thồ lồ ng hồ n. Tôi nồ m ôm bé Mai, ôm Mồ bé Mai đem hồ i iồ m còn lồ i cồ a mình chia cho hai mồ con.

Trườ i hồ ng sáng thì mồ y tên cồ p lồ i vào bồ , chồ ngườ i Thái lồ i năn nồ tên chúa đồ ng, tôi không hiồ u chồ nói gì, nhồ ng chồ thồ y chồ lúc đồ ng thì chồ p tay vái, đôi khi còn quồ hồ n xuồ ng đồ i chân cồ a hồ n mà lồ y lồ c... Chúng lồ i đem đồ ăn thồ c uồ ng cho chúng tôi. Tôi nói mồ i ngườ i cồ gồ ng giồ lồ i cái mồ ng sồ ng cho đồ n giây phút cuồ i cùng, tôi khuyên mồ i ngườ i nên ăn và uồ ng thì mồ i còn có sồ c mà chồ lúc ông trườ i có mắ t nhìn xuồ ng.

Còn có vài tên nhồ chồ a đã, chồ y lồ i ôm chồ m nhồ ng cô gái mà dày vồ. Không còn ai còn có sồ c đồ chồ ng cồ nồ a, chồ lồ ng chồ u đồ ng, mồ i ngườ i đành nhìn lồ đi đồ bồ n chúng muồ n làm gì thì làm.

Chiồ u đồ n thì bồ n chúng lồ i bồ t chúng tôi lồ i lồ ra biồ n và lên tàu cồ a bồ n chúng. Ngườ i bồ ng kồ bồ , chúng tôi dìu nhau lên tàu cồ a chúng. Chúng kéo luôn tàu cồ a chúng tôi đi, dù tàu cồ a chúng tôi đã bồ chúng lồ y luôn cồ cái máy ra và thồ nồ i trên biồ n, nồ c ngồ p tràn tàu. Trên tàu chúng còn cho chúng tôi ăn tôi và sau đó chúng đồ n tồ t cồ đàn ông xuồ ng hồ m p cá lồ nh, phồ nồ thì bồ giồ phía trên đồ tiồ p tồ c hành hồ . Chúng tôi không biồ t bồ n cồ p đang làm gì nhồ ng ngườ i phồ nồ con gái kia. Trong hồ m lồ nh, tồ t cồ chồ yên lồ ng cồ u nguyồ n... Tôi lồ ng nghe hồ i thồ thoi thóp cồ a Bé Mai.... Tàu chồ y, chồ y thồ t lâu, chúng tôi bồ y ngườ i đàn ông, mắ t bé trai và bé Mai ôm chồ t lồ y nhau trong hồ m tồ i lồ nh lồ o.

Tia nồ ng chiồ u qua khe hồ cồ a nhồ ng tồ m gồ làm tôi tồ nh đồ y. Trườ i đã sáng, chúng tôi ngồ trong hồ m cá p lồ nh này suốt đêm, không biồ t chuyồ n gì xồ y ra cho nhồ ng ngườ i phồ nồ con

gái bên trên. Tàu vận chuyển, tôi nhìn thấy mọi người thì thấy ánh sáng mờ mờ chói chang, đoán chừng thì cũng đã gần trưa. Hai tên cướp ném xuống hầm tàu một bình nước và vài con cá lóc, chúng tôi chia nhau uống và chia nhau ăn. Không biết nói gì với tên cướp Thái, rồi tên cướp Thái đó đi đứng mọi người.

Qua khe hở tôi nhìn thấy trời tối, thì biết cũng đã sắp hoàng hôn rồi. Trời tối rồi chúng cho chúng tôi lên trên, ông chủ tàu nhìn thấy người nhà thì bỏ đi ôm chặt khóc lóc. Tôi nhìn thấy những cô con gái kia người nào cũng còn xác không hồn, mặt mày xanh mét. Mẹ của bé Mai cũng vậy chứ có niềm đó, mặt xanh lét vì sợ hãi. Tôi ngồi bên cạnh bé Mai nắm tay mẹ của nó. Chẳng biết nói tiếng Thái còn chút tàn nhẫn cũng vậy nên bên cạnh tên chúa tàu mà năn nỉ....

Trời càng lúc càng tối khuya, tôi đứng xa xa tôi thấy những ánh đèn lấp lánh của bên bờ. Chúng tôi cùng nói với nhau sắp đến rồi. Chẳng biết nói tiếng Thái, nói với chúng tôi là tên chúa tàu đã nói với chủ là sẽ thả cho chúng tôi và đưa chúng tôi vào bên bờ bên cửa Thái Lan.... Ông chủ tàu, cùng một vài người nữa, cũng như tôi, nắm tay chủ tàu lòng cảm ơn chủ. Chẳng nói gì nhau, cô gái đứng, tất cả hãy cố gắng đứng, chúng mình sắp vào bờ rồi....

Những ánh đèn lấp lánh càng gần, những người trên tàu của bên cướp đi đứng họ đã đưa chúng tôi đi xa dần những ánh đèn này, chúng nó tắt đèn trên tàu. Tàu vận chuyển trong bóng đêm, tôi chỉ có thấy những đèn là tàu đi gần rồi thấy bên những không còn thấy những ánh đèn đó nữa. Trời tối rồi những người, chúng bắt người đèn pha chiếu vào bên bờ rồi tắt ngay, rồi bắt lên rồi tắt. Tôi nhìn thấy là bên chủ còn khoanh tay trước, chúng cho tàu đi gần rồi tắt máy. Bên chúng bắt đưa xô một vài người xuống, những người vẫn còn sâu, tôi chỉ nghe tiếng la của tôi, của tôi, tôi không biết gì....Đèn rồi bắt lên, và chúng thấy phao cho mọi người đứng đi bên rồi và với những người đó lên tàu rồi...Chẳng nói tiếng Thái nói là ông chúa tàu nói là đưa la hét vì ông cũng không muốn mình bắt phát giác...Tôi thấy hai tên cướp tay cầm dây thép bện vào bờ. Một lát sau thì ông chúa tàu đứng bên chúng tôi nói là chúng tôi hãy bám vào dây thép này mà vào bờ...chúng tôi đàn ông thanh niên thì đứng bám dây vào bờ, đàn bà thì nhìn thấy đèn của tên cướp ôm lấy một cô nhìn thấy và dùng dây thép đó đưa vào bờ. Một tên cướp nhân tiện ôm lấy bé Mai cho tôi, đứng xuống trước tôi đứng theo và theo tên cướp vào bờ.

Trời tối rồi, chúng tôi đứng tám người nhìn thấy vào bờ trong yên lặng...Ánh đèn pha trên tàu của sáng rồi rồi tắt hai ba lần rồi đi. Trong bóng đêm ông chủ tàu ôm lấy người thân, chúng tôi ôm nhau trong đêm khuya như giá của gió biển. Mọi người một nhai không biết nói này là đâu, như thấy như, tôi cảm giác cả thân thể mình run cầm cập, hai hàm răng gõ vào nhau. Tôi ra sức và bỏ mọi người dùng cát biển để chôn thân thay mặt cho mặt sáng mai. Tôi ôm bé Mai, mẹ của nó, và tôi dùng tay lấp phủ cát che thân cho bé Mai, cho mẹ nó và cho tôi....Trong bóng đêm tôi còn nhìn thấy chiếc tàu ghe con con của chúng tôi đang bắt sáng biển

Chuyện Kể Của Mẹ Tôi Về Nhân

Tâm Huy

Tháng 7 năm 2011 07:20

đánh vào b....

Trời sáng, chúng tôi, những con người thân tàn ma dại, dìu nhau đi vào bên phía trong cửa biển đó hy vọng tìm được người. Đi vào mấy trăm thước thì tôi thấy những căn chòi, nhà cửa dân đây. Họ nhìn thấy chúng tôi, chèn ép nói tiếng Thái rồi nói chuyện với họ. Tôi thấy mấy vài dân làng đem nước, đem đồ ăn, và mấy vài tấm vải che thân cho mấy người con gái trên tàu cửa tôi....Tôi cõng bé Mai trên vai, thân trần, mảnh quần đùi đã rách nát. Dân làng chèn ép cho chúng tôi đứng đi ra đứng cái... Chúng tôi được mấy người dân làng dẫn đi đến con đường. Ra đến đường thì tôi gặp được mấy chiếc xe máy Thái đang chạy moto, tôi chèn ép bé Mai trên tay...she is dying, please help us, please save her....tôi nói tiếng Anh với ông chiếc xe máy Thái. Ông chiếc xe máy Thái báo với người chúng tôi ngồi bên đường chèn ép, rồi báo tôi báo người sau xe moto cửa ông ta và ông ta bắt đèn chiếu lái xe đi.....

Xe moto chạy đi, tôi thấy đây là mấy làng quê, không phải thành thị, mà là người. Tôi mệt nhọc, nhìn bé Mai trong cửa nhìn người, mấy người trông, họ thấy người. Ông chiếc xe máy lái xe càng lúc càng nhanh. Xe đến mấy chiếc xe máy cửa làng này. Tôi ôm bé Mai chạy vào, tôi nhìn thấy người mấy chiếc xe máy cửa nhà người, tóc vàng... tôi chèn ép còn nói được please save us, please save us..., rồi lăn đùng té xuống sàn nhà, không còn biết gì nữa.

Tôi nhìn người thì được cô y tá trong bệnh xá cho biết là tôi đã mê man hai ngày. Tôi nhìn thấy bé Mai đang nằm người với cửa nó trên mấy chiếc giường bên cửa cửa tôi... tôi mệt mỏi... Cô y tá cho biết she is going to be fine, she will live,... và cũng cho tôi biết tất cả mấy người bệnh cửa tôi đều bình yên và đang nằm trong những phòng bên cửa. Nghe được tiếng Anh thì tôi yên lòng...biết mình không còn nữa, không còn trong cửa ác mộng nữa.....

Tôi nằm trên giường bệnh, tôi nhìn quanh trong phòng bệnh, thấy mấy tấm chiếu trên giường, Ngày, Tháng Mười Một... Chuyện đi cửa tôi đã kéo dài gần ba mươi ngày....Thật dài, thật dài... Tôi nghĩ đến, cảm thấy choáng váng, tôi nói với cô y tá, tôi muốn qua giường bên cửa cửa bé Mai. Cô y tá đến tôi, tôi yếu hơn đi, bệnh đi xuống giường, đến bên giường bệnh cửa bé Mai, bé đang còn ngủ, bé thật xinh, tôi nhẹ nhàng xoa trán bé. Tôi nhìn cửa bé, người mẹ này cũng đã hy sinh cho cửa con, cũng đã chịu đựng gian nan và khổ...đi cũng đang còn ngủ. Tôi nhớ mấy tay dì, dì người mẹ mệt mỏi, thấy tôi mệt mỏi. Tôi ôm dì và nói...chúng mình đã đến nơi bình an rồi...đi mệt mỏi.

Tôi đi qua những phòng bên cửa, nhìn thấy ông chèn ép tàu và gia đình, nhìn những người thanh niên cùng sống, người nào tôi cũng nói là chúng mình đã bình yên đến nơi rồi. Có người ôm

Chuyện Kể Của Mẹ Tôi Nhân

Tác Giả: Võ Tâm Huy

Thứ Bảy, 30 Tháng 7 Năm 2011 07:20

mẹ ngỏ ý tôi, có khả năng tay vui vẻ, có mẹ y cô gái không ngừng ôm tôi còn rồi nể c mẹ t vì mẹ ng mẹ ng t i t i...

Hai mẹ i ng i đi, mẹ i tám ng i đ n, hai ng i b n c a tôi x u s vì c u chúng tôi trong c n b o mà mẹ t đi...Chúng tôi nh nh ng ng i thân trong gia đình, đã cùng tr i qua mẹ t chuy n đi, một cu c hành trình mà tôi có l s c g ng quên đi.... s c g ng quên đi.

...

Mẹ t bu i sáng s m, mẹ t tr i đang t t lên, tôi đi d o trên b bi n trong ánh n ng bình minh, trong cái không khí c a mi n quê trên đ t ng i, đ ng nhìn xa xa bi n h ng Đông...Tôi b ng d ng qu xu ng mẹ t nhìn h ng bi n, n c mẹ t b ng đ ng l i trào ra...tôi nói l n v i bi n Đông, v i M , v i dì T ... M i, M T i, con đi đ c r i, con đ n đ c b bên này r i, con khóc l i đ c r i... C m n M , c m n M T Tôi oà khóc n c n nh ch a bao gi đ c khóc.

Võ Tâm Huy